

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

I. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

1959. MÁRCIUS 23.

KÖSZÖNTJÜK A „KÖZGAZDÁSZ“-T

A most megjelenő „Közgazdász” több mint két éves szívós, következetes munkánk egyik eredménye, egyben fontos új eszköz további feladataink megvalósításához. Sok reményt fűzve a lap munkájához, az Egyetemi Pártbizottság örömmel és szeretettel köszönti az első számot.

Az ellenforradalmi demagógia, a tudatosan szított hisztéria és kishitűség helyett egyetemünkön is széles körökben magával ragadó, az eseményeket józanul mérlegelő légkör kezd uralkodni. A különböző eseményeket nem elkövetők egyéni szándéka, hanem tényleges hatása, eredményei alapján ítélik meg.

Az indulatok összecsapását a tényekkel és elvileg megalapozott érvek csatája váltja fel.

Az eszmélet politikai tisztázódás, a párt politikai tevékenysége nyomán olyan szerkesztőgárdát sikerült kialakítani hallgatókból és oktatókból, amely rendszeresen és hatékonyan segítheti az egyetemi élet kérdéseinek elemzését, megoldását.

A „KISZ Híradó” jelentős elődje volt a lapnak. Munkatársai lelkes és eredményes tevékenységéért ezúttal is köszönetet mondunk. Ezután is számíthatunk a régi és új munkatársak még odaadottabb tevékenységére. Reméljük, hogy az eddigi erőfeszítések és hibák tanulságait hasznosítani fogják mindnyájunk új lapjában, a „Közgazdász”-ban.

A „Közgazdász”

legfőbb politikai feladata tevékenyen hozzájárulni pártszervezetünk és a pártokivüliek elvi egységben alapuló kapcsolatainak állandó szélesítéséhez és szilárdításához.

E követelménynek csak úgy tud eleget tenni, ha nemcsak részt vállal a ma is fővezélyt jelentő jobboldali nézetek elleni egyetemen belüli ideológiai-politikai küzdelemben, hanem aktív kezdeményezővé válik ezen a terepen. Ha nem mutat majd békülékenységet fel-felbukkanó szekták, baloldali jeleségeikkel szemben sem. Röviden:

ha következetesen szembe-szegül minden elvtelenséggel, a párt politikájától, a marxizmus-leninizmustól eltérő nézetekkel.

Kitüntetések, ünnepség, kiállítás egyetemünkön a Tanácsköztársaság emlékére

A Forradalmi Tavaszt idézte egyetemünk ifjúsága és tanári testülete március 20-án, a Tanácsköztársaság kiküldetésének 40. évfordulóját ünneplve.

Bedő Gyula pártbizottsági titkár megnyitja után Vörös Gyula politikai gazdaságtan tanszékvezető mondott ünnepi beszédet. Beszédében először a Tanácsköztársaság magyar és világtörténelmi jelentőségét méltatta, részletesen ismertette a hatalomátvétel körülményeit, az MKP harcainak, különösen a jobboldali szociáldemokrácia ellen. A párt katonáiról megemlékezve az egyetemhez oly közelálló Rudas elvtársról szólott.

„Tíz évvel ezelőtt, egy beszélgetésen Rudas elvtárs, egyetemünk rektora, az MKP egyik alapító tagja, mint életének legszebb és legboldogabb napjait emlegette a Ta-

Legyen a lap az állami és politikai munka különböző területeire és a kommunista magatartásra vonatkozó különböző vélemények kölcsönös kicserélésének, vitájának, bírálatának és önbírálatának egyik fórumává.

A lap munkája csak úgy lesz eredményes, ha írásai színesek, nívósak és érdekesek, ha állandó kapcsolat épül ki a lap írói és olvasói között. Az olvasók leveleikkel, cikkekkel maguk is válnak a lap íróivá. Egyetemünk minden tagja tekintse saját lapjának a „Közgazdász”-t.

Nem könnyű maradéktalanul eleget tenni a feladatoknak. Nehéz és rendkívül nagy felelősséggel jár, de annál csábítóbb munkára vállalkoztak a lap közvetlen munkatársai. Lehetnek — különösen kezdetben — zökkenők, esetleg munkájuk iránti meg nem értés. De ezek ne kedvetlenítsék el, hanem ösztönözzék azok megszüntetésére a lap szerkesztésével megbízott kollektívát.

A pártbizottság nemcsak a lap folyamatos munkájához kíván rendszeres segítséget nyújtani, hanem fokozott támogatást szándékozik adni az időnként jelentkezhető nagyobb nehézség esetén is.

A „Közgazdász” szerkesztő kollektívájának sohasem szabad szem elől tévesztenie Lenin szavait:

„... a lap szerepe nem szorítkozik csupán eszmék terjesztésére, csupán politikai nevelésre és politikai szövetségesek toborzására. A lap nemcsak kollektív propagandista és kollektív agitátor, hanem kollektív szervező is.”

Első politikai erőpróbjája legyen a lapnak, a közvetlenül előttünk álló következő főfeladatok megoldásához való hozzájárulás.

Segítse elő a XXI. kongresszus anyaga tanulmányozását. A lap munkatársai látogassanak el szemináriumokba, ismertessék a lefolyt érdekesebb vitákat, kérdéseket. Kérjenek meg tanár elvtársakat, hogy a tisztázatlan kérdésekre a lap hasábjain keresztül válaszoljanak.

Ismertesse a lap az Egyetemi Pártbizottság elképzeléseit arról, hogyan kívánjuk kivenni részülnket mezőgazdaságunk szocialista átszervezéséből, hogyan készítjük fel

hallgatóinkat az ezzel kapcsolatos feladatok betöltésére. Rendszeresen szólaltassanak meg parasztszármaszasi hallgatókat, szüleik, falujuk helyzetéről.

Végül, de nem utolsósorban támogatnia kell a „Közgazdász”-nak az egyetem vezetősége és a KISZ erőfeszítéseit a tanulmányi munka fokozására. Az egyetem vezető szervei mindent megtesznek, hogy a hallgatók jogos panaszait orvosolják, anyagi körülményeinek a lehetőségekhez képest a legnagyobb mértékben segítsenek. Joggal várjuk tehát a hallgatóktól, hogy tanulmányi és fegyelmi kötelezettségeiket a legmesszebbm-

nőig teljesítsék. Jelenleg sok a fegyelmezetlenség, a lógas, az igazolatlan hiányzás, nem megfelelő az évközi tanulás színvonala sem. A lap egyik közeli feladata, hogy konkrétan — akár névszerint is — foglalkozzék a hanyagokkal, gyengékkel, a kiváló, fegyelmezett hallgatókat pedig állítsa példaképül a többi elé. Jó és rossz példák ismertetésével a lap segítheti a kollégiumi élet normáinak kialakítását, a szocialista kollektív megcsilárdítását.

Ehhez és további feladatai ellátásához a „Közgazdász”-nak jó munkát és sok sikert kíván az:

Egyetemi Pártbizottság

Veteránokhoz

Tanukat idéz a történelem: tessék az évekről vallani! s gyöngült inu kezekben izomként feszülnek fiatal, lobogós múltak harcaival.

Beszélni kell a megnyugodott mának, a Tegnap, hogy szorította fogát, a Tegnap mit tűrt, mért lázadt nem szenvedni tovább.

Arcokról hessenteni a ráncot, előkotorni a lázas rózsaszínt, hol vagytok úri sápadtságok?! az ezerév bársonyban vacog odakint.

Szaronyra tűzni újra az eget, s a karra felhőkbeli hozzá szalagot, s újra meghordozni tavaszi kékeket, hol sötétben fekvők-kelők csapata kavarg:

s fogcsikorgatóan tűrni újra a kint, mely esaholva tég s ugat, a jelen emlékké fűzi, megörzi mind, de hol vannak már a tiszturak?!

Apáink! Március és tavasz van s kísért agyunkban forradalmatok, ünneplünk téftben és szavakban; eszmék, zászlók, szívek, lobogatok!

Föl a zászlókkal, forradalom! Hitetek ma hídunkon lobog; Nyúljunk át az Idő-folyamon régi és új, vörös magyarok!

Gábor János

A XXI. kongresszus egy küldötte

Az előadás után a hátam mögött valaki megjegyezte:

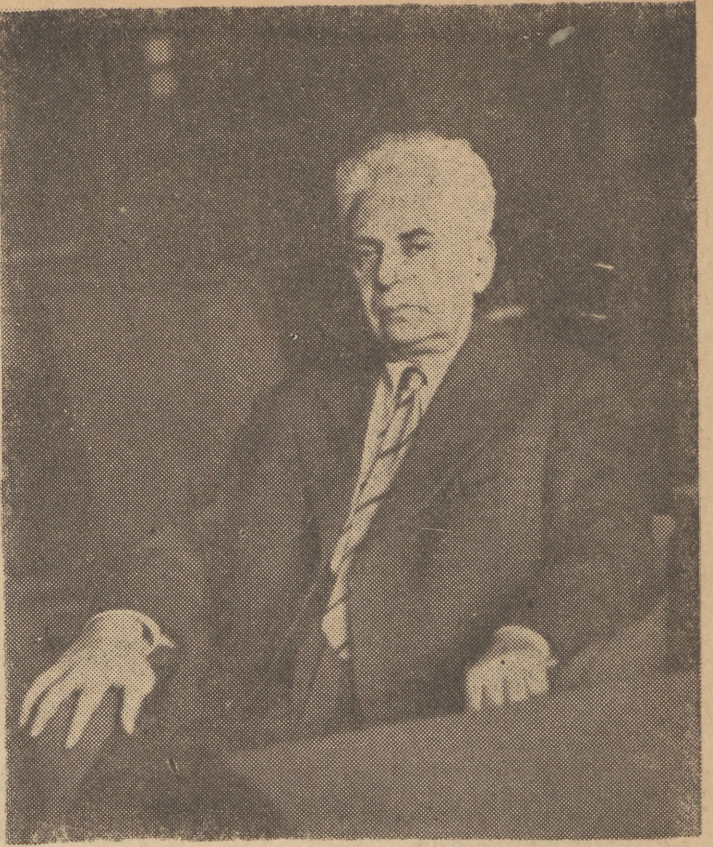
— Hát igen, itt helytálló kifejezés: a Szovjet Ember az igaz értelemben vett, nagybetűvel írott szovjet ember.

Tovasodódtam ismeretlen kollégámtól. Valóban, szavai nagyon jellemzőek, találóak voltak. Bocskarjov elvtársban, a moszkvai Zsdanov kerület párttitkárában, aki 19-én egyetemünkön előadást tartott a XXI. kongresszusról olyan szovjet embert ismertünk meg, kommunisztát, aki szerényen s mégis magabiztosan beszélt eredményeiről, akinek szimpatikus egyénisége, kitűnő szellemes előadása megnyerte minden jelenlévő tetszését.

Már az elején kijelentette: „Elvtársak! Tegyük úgy, mint a kongresszuson. Terepünk meg a munka legköreit minden felesleges taps nélkül.”

Beszélt a hét éves terrörrel, s arról a bizonyosságról, ami eltölti a szovjet embereket: a feladatokat sikerrel fogják megoldani. „Mi önti belénk e biztonsi érzést? A 41 év eredményei; az analfabétizmustól a szputnyikokig. Mi, egyszerű emberek — úgy gondolom, — egyformák vagyunk a világon mindenütt: ezeket a csodákat a szocialis-

(— sajnos —)

RAJTATOK A SOR!

A napokban múlt 111 esztendeje annak, hogy Marx és Engels nyomdába adta a Kommunista Kiáltványt, amely megmutatta a kizsákmányoltaknak a győzelem útját. A célt a munkásosztály öntudatos része ismerte, de nem ismerte sem a távol-ságot, sem az időt, amely a céltól elválasztotta. 50 esztendővel ezelőtt megmocsolyogták azt az „álmodozót”, aki azt merete volna mondani, hogy egy fél-évszázad múltán a Föld lakosságából egymilliárd ember már szocializmust fog építeni, Oroszország, az akkori cári Oroszország pedig már elérkezik odáig, hogy egész pontos tervek alapján hozzájáruljon a kommunista társadalom építéséhez. Ami akkor álomnak látszott, az ma valóság. A mai ifjúság már világosan láthatja az épülő új társadalmi rendszer kibontakozását, sőt mi több, a szocializmus útján járó országokban kiszámíthatja az előrehaladás menetrendjét.

Nem zavarja meg a számításokat a háború veszélye? Igaz, hogy imperialista támadásra felkészülve kell állnunk, de az erőviszonyok évről évre javunkra tolnak el és 10 esztendőn belül teljes biztonságot fognak szolgáltatni egy újabb világháborúval szemben.

Hét esztendő múltán, 1965-ben a szocialista világgazdaság termelése meg fogja haladni a tőkés világgazdaság termelését. 12 év múltán a Szovjetunió egy főre eső termelése meg fogja haladni az Egyesült Államok egy főre eső termelését, vagyis 1970-ben a Szovjetunióban az életszínvonal — igazságosabb elosztásban és emelkedettebb kulturális szinten — magasabb lesz, mint az Egyesült Államokban. Nagyon óvatosságszertint pedig 2 évtized alatt az életszínvonal Magyarországon is el fogja érni és meg fogja haladni a legfejlettebb tőkés országokét.

A következő 20 esztendő fejlődése nem lesz lassúbb, mint a megelőző 20 esztendőé volt, pedig nem k's dolgok történtek a megelőző 2 évtized alatt. Hitler és Mussolini, Horthy Miklóssal együtt, a történelem szemétdombjára került. Kína és a többi népi demokráciák a szocialista fejlődés útjára léptek. Az utolsó évtizedben kialakult a szocialista világszisztem. A gyarmati rendszer darabokra hullott. A Szovjetunió pedig a szörnnyű háborús pusztulás ellenére, előretört a bőség és kultúra magaslatai felé.

A mai ifjúság a történelem útjának olyan szakaszán halad, ahol nagyon gyors a fejlődés. De vajon fáradtság nélkül lehet-e megtenni az útnak ezt a szakaszát? Erre a kérdésre a leghatározottabb nimmel kell válaszolnunk. Az ösök megszenvedték érte, hogy eddig eljutottunk, sokan közülük arról álmodoztak, most pedig lányok és fiúk, rajtatok a sor! Leraktuk a gyönyörű épület alapját, az építményt nektek kell befejeznetek.

Nem az építkezés programját akarom most ismertetni. Csak azt kívánom hangsúlyozni: az életszínvonal fokozatos emelése közben fogjuk létrehozni a szocializmus építményét, ehhez pedig egész dolgozó népünk megfeszített munkájára van szükség. Tehát egyetemünk hallgatóinak is szívvel és lélekkel dolgozniuk kell, hogy felkészüljenek a rájuk váró feladatok megoldására. Nagyon jól felkészült ifjú értelmiségre van szükségünk, amely tudásával és képességével sokat tehet azért, hogy előrehaladásunk, felemelkedésünk meggyorsuljon, a szocializmus építése hazánkban befejeződjék és elkezdhezzük a kommunizmus megalkotását. Olyan ifjúságra, olyan ifjú értelmiségre van szükségünk, amely testben egészséges, tudásban gazdag, eszméileg készen áll a jövő nagy feladatainak megoldására és megfelel a társadalmunk szabta magas erkölcsi követelményeknek.

Hogy ilyen ifjúságot formáljunk, ahhoz az kell, hogy megfelelő munkafeltételeket, a szükséges politikai légkört megteremtjük egyetemünkön, hogy az összetartozásnak, a kollektív tevékenységnek, a nemzetközi szolidaritásnak szellemét gondosan ápoljuk. Az egyetem minden oktatójának és minden szervezőnek, az egyetem minden társadalmi szervezetének ez a fe'adata, az egyetemi ifjúságnak pedig nemcsak érdeke, hanem kötelessége is, hogy támogassa, aktívan elősegítse e törekvések sikerét. Ebből a munkából egyetemünk lapjának, a Közgazdász-nak, amelyet a hallgatók kívánsága keltett új életre, ugyancsak igen alaposan ki kell vennie a részét.

Háy László

Megkezdte működését az Irodalmi Kör

A Híradó utolsó számában felhívott hallgatóinkat, hogy jelentkezzenek az Irodalmi és Képzőművészeti Körökbe. A felhívásnak szép számban tetek eleget. A Kereskedelmi és Ipar Karon már az alakuló gyűlés is megvolt, az Általános kari részleg, valamint a Képzőművészeti Kör — amelyből az egész egyetem számára egyet szervezünk — ezen a héten fog megalakulni. Az összejövetelek, előadások időpontját mindig közölni fogjuk, foglalkozásainkra mindenkit örömmel várunk, új tagok is jelentkezhetnek.

Párhuzamosan folyik a nyelvi körök előkészítése is. Ez a tapasztalatok alapján főleg a külkereseket érdekli, de nagyon jó lenne, ha más szakosok is bekapcsolódnának munkájába. Orosz, német, francia, angol szakosztály indul évfolyam és kari beosztás nélkül. A Nyelvi Kör célja az illető nyelv gyakorlása, egyuttal a megfelelő népi, nemzet kultúrájának, irodalmának, történelmének megismerése, előadások, viták és kötetlenebb klubest-szerű beszélgetések útján.

Kérünk mindenkit, aki a fentemlített körökben dolgozni szeretne, jelentkezzen a szeminárium kulturálistájnánál.

Hát ez óriási! — hallottam a napokban valakitől, miután elolvasta a Nagyvilág legutóbbi számában, Ionescó Székek színdarabját, ahol a szereplők, három kivételével, képzeletbeliek, és a szónok, akiknek az egész darab eszmei mondanivalóját kellene tolmácsolnia, süketnéma. Ez az igaz, ez a modern dráma. A hagyományos formák, ahol a szereplők csak beszélnek és cselekednek, már túlhaladtak. Ami nem csapja pofon az embert újszerűségével, valamilyen megdöbbentő bizarr ötlettel, az unalmasá válik, bennünket csak a modern művészet érdekelt — ezt fejtegette.

Másvalaki pedig, miután megnézte Visnyevszkij Optimista tragiédiáját, és látta, hogy a két matröz minden felvonást külön megmagyaráz, és ez a két matröz a közönség soraiból megy fel a színpadra, felháborodottan tiltakozott a szentségtörő formabontás ellen és üres érdekesség-hajhászásnak, érdemtelen egvényeskedésnek minősítette a jól kialakult drámai forma megbontását. Shakespeare — mondotta ez az ember — elég nagy drámaíró volt, sokat elmondott az emberi lélekről és a társadalomról, s mégsem vett igénybe ilyen furcsa eszközöket. Miért nem voltak jók a régi eszközök Visnyevszkijnek is?

A példákát folytathatnám. Egy azonban biztos. Csak felületesen, a legszembevetőbb oldalról nézve, a művészet minden ágában, a költészetől kezdve az építészetig valami szokatlan van kialakulóban.

Sokan azt mondhatnák, hogy a kort kifejező művészet — egy érdekes paradoxonnal — általában szokatlan volt a kor közönsége számára. Beethoven szimfóniáinak hangszerelése legalább annyira szokatlan volt a maga korában, mint most Bartók, vagy mint Schönberg.

De a szokatlan volna a modern? Feltétlenül modern lenne mindaz, ami szokatlan, ami felbőröszíti a nagyjérdeklődő közönséget? Az igaz, hogy Petőfi a maga idejében ugyancsak elképesztette az akkori műértő polgárok és kritikusok jelenetét. Ady éppenséggel megbotránkoltatta őket. De nemcsak Petőfi és nemcsak Ady hozott szokatlan az irodalomba. A múlt században például, hogy csak a költészetnél maradjunk, működött Lisznyay Kálmán is. Lisznyay három szóttagból álló verssorokat írt. S erre írta Arany: „Bár mán — Kálmán — zeng-nél — ennél — verset — szöb-bet. — Két — tag — lásd csak — kurtább — sort ad — és ez — versnek — furcsább.” Lisznyay Kálmánból, minden szokatlansága ellenére sem lett Petőfi. És nyugodtan feltehetem a kérdést; modern volt-e valaha is Lisznyay, szokatlansága ellenére? Ma már nyugodtan feltehetjük rá, hogy sohasem volt modern, sohasem fejezte ki korát úgy, ahogyan Petőfi vagy Ady kifejezte, noha felbőröszítette a közönséget, s látjuk, hogy még a

szelídelekű Aranyt is gúnyolásra készítette.

Biztos tehát, hogy merőben a forma oldaláról, a szokatlanságból kiindulva, sohasem fogjuk megtalálni a modernség lényegét. „Így is van.” kiált fel bizonyára néha az olvasó. Egy művet modernné a tartalma tesz. Újat mondani, a régi eszközökkel is lehet. Munkácsy pl. megfestette az elgyötört, fáradt Ásitó inast. Ha egy mai festő ugyanolyan szépen, realisan, lényegében Munkácsy eszközeivel megfesti, hogyan kezd manapság egy ipari tanuló reggel a munkához (miután előbb a műhelyben a vasárnapi futballeredményeket megbeszélte), megvan az új tartalma, a közönség ezt megérti, és mi szükség van a közönség felbőrözítésére?

Ha egy drámáiról valamit el akar mondani, akkor nem kell, hogy a szereplők a közönség soraiból menjenek fel a színpadra, vagy merőben képzeletbeliek legyenek. A felbőrözésre való törekvés merőben kispolgári individualizmus. Azok, akiket Péterfi vagy Beethoven felbőrözített szokatlanságával, derék bürgerek voltak, akik el akartak zárkózni; az új tartalma előtt. A mi közönségünk azonban éppenséggel óhajtja ezt az új tartalmat, tehát, ha szokatlan formával felbőrözzik, visszarúgja tőle. A mi modern művésztünk nem bősíti fel a közönséget.

Azt hiszem, a probléma most már elég világos és re-mélem, elég érdekes ahhoz, hogy minél több olvasó elmondja a véleményét. Mi a modernség lényege, s vajon milyen alapon tudjuk kiválasztani a konkolyt a tiszta búza közül: milyen alapon fogadunk el valamit, ami egészen meglepő, és milyen alapon vehetünk el valami mást? A vitának semmiféle különösebb fejtegetéssel nem óhajtok elébe vágni. De talán egyet még megkockázhatnék: a modern fogalmának megvan a maga dialektikája. Talán igazán modernnek csak azt nevezném, ami ha úgy tetszik, egyszer megszűnik modernnek lenni, tehát bekapcsolódik a művészet folytonosságába. Ha egy műalkotásnak sikerül kora igazi lényegét kifejeznie, akkor bármilyen szokatlan is a maga idejében, mégis a művészet folytonosságának lesz a része. De hát hogyan tudjuk megítélni, hogy a művészet valóban modern-e, azaz valóban korunkat fejezi-e ki? Elő-deink sok esetben vakok voltak ezzel szemben. Mi lehet vajon nekünk a mércénk, hogyan érhettünk el azt, hogy e tekintetben okosabbak létünk-e dedaíknánk?

Ezzel én be is fejeztem; remélem, hogy a lap kedves olvasói elő-izgalmasan találják a problémát ahhoz, hogy bőségesen hozzászóljanak. Elemmezenek verset, képet, szobrot, regényt, s próbáljuk megkeresni a modernség lényegét, s megérteni az új művészetben az újat és az igazit.

REZSÓ MARGIT

III. Tudományos Diákköri Konferencia

- (1959. III. 26—27) Általános Közgazdasági Kar. 1959. III. 26. De. 9 óra: A Magyar Tanácsköztársaság gazdaságpolitikájának kérdése. Vitavezető: DR. SZUHAY MIKLÓS, tud. munkatárs. Du. 3 óra: DOMBI MARGIT IV. évf. pénzügyzakos hallgató: A nyugatnémet valuta helyzete az 1948-as valutareform óta. 1958. III. 27. De. 9 óra: PETRI JUDIT, Integrációs törekvések és ellentétek a monopóliókés csoportok között Nyugat-Európában. Du. 2 óra: TILLINGER LÁSZLÓ, IV. évf. pol. gazd.-szakos hallg.: Az árképzés problémái az építőiparban. KATONA IMRE, IV. évf. pol. gazd.-szakos hallg.: A termelői árak problémái a textiliparban. Ülések helye: V. előadó. Keresskedelmi kar. 1959. III. 26. De. 9 óra: RADNÓCZI JÁNOS, IV. évf. pénzügyzakos hallg.:

- A kis- és nagyüzemi termelés néhány kérdése a kapitalista mezőgazdaság viszonyai között. Du. 3 óra: SZILAGYI MIHÁLY, IV. évf. külker.-szakos hallg.: Az Irak és Magyarország közötti kereskedelmi lehetőségei és perspektívái. 1959. III. 27. De. 9 óra: ZSOLDOS JÁNOS, IV. évf. belker.-szakos hallg.: A kapitalista országok belkereskedelme napjainkban. MOIZS REZSÓ, IV. évf. belker.-szakos hallg.: A kiskereskedelem bérezési rendszere és annak egyes problémái. Du. 3 óra: KOVÁCS GEZA, IV. évf. belker.-szakos hallg.: Az önkiszolgáló boltok rentabilitásának, elhelyezésének és optimális nagyságának, valamint felszerelésének néhány problémája. Ülések helye: XI. előadó. Ipari Kar. 1959. III. 26. De. 9 óra: POGÁNY PÉTER, IV. évf. iparszakos hallg.: Az energiaszükséglet problémái hazánkban. 1959. III. 27. De. 9 óra: BONA IMRE, IV. évf. számvitelzakos hallgató: Költészsámvitelés és üzemművelés. Ülések helye: XII. előadó.

A KISZ terveiből

Mozgalmis KISZ-élet folyik az egyetemen. A napokban tartotta Berecz János elvtárs, a KISZ Központi Bizottság egyetemi osztályának vezetője a KISZ Akadémia első előadását a Nemzetközi Diákszövetség munkájáról, a diákszöveg békeharcairól, jelentőségéről. A következő előadásra április 8-án kerül sor. Várnai József elvtárs, a KISZ Központi Bizottságának titkára az egyetemi kollégiumok szervezési problémáiról beszél. Április második felében az Afrikában járt magyar expedíció tagjai tartanak vetített képes előadást.

Nemcsak előadásjellegű rendezvények lesznek azonban egyetemünkön. Így például a jövő hónap folyamán a kereskedelmi kar Verseny Áruházal karöltve érdekes ruhabemutatót rendez. Ennek célja olyan ruhák bemutatása, amelyek viselése elősegíti a hallgatók egyszerű, izléses és ol-

csó öltözködését. A bemutató fényét emeli az ifjúsági dzsesszegyüttes közreműködése.

Májusban a KISZ látogatást szervez egy termelőszövetkezetbe, ahol a hallgatók megismerkednek majd a tisz munkában bővelkedő tavaszi életével. Ugyanakkor a kultúrscsoport színvonalas műsorral fog kedveskedni a vendéglátóknak.

A jövőt illetően Németh Ferencné, az egyetemi KISZ-bizottság szervezőtitkára a következőket mondta: „Fokozni óhajtjuk az egyetemi hallgatók társadalmi munkában való bevonásának ütemét. Így a Hansági Levelező társaság munkálatai kívül más területeken szervezett önkéntes ifjúsági táborokban is szeretnénk részt venni. Többek között — az idén először — a lányok számára is létesítünk táborot a Balaton partján, ahol a gyümölcshozóterelésben fognak majd segíteni.”

A könyvtárban uralkodó nyugalomról

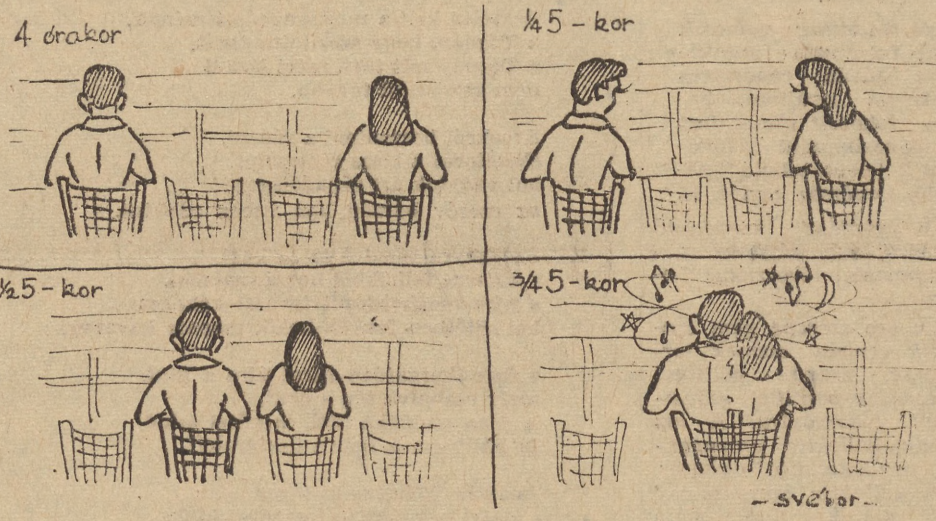
Sajnos, a könyvtár olvasótermében nem a szükségeszerű egyébként is előírt csend és nyugalom dominál. Állandó a járás-kelés, suttogás, beszéd. A gyengéd kapcsolatok csak alapfokú fejlettségükben jelentkeznek, és az évfolyamtagok mély barátságát, az oktatói karról alkotott nézetüket csak a középfokú hangerejű párbeszédetek összességéből alakult zsongásból lehet ki-hámozni. A zsongás hangvolumenének 90%-a az ifjabb és hevesebb vérmérsékletű hallgatóktól származik.

Szép számmal vagyunk levelező hallgatók, akiknek a könyvtár a tanulás asyluma. A napi gyári munka után néhez lenne az otthon nyüzsgő gyermekei miatt elcsúsztatni a politikai gazdaságtant, vagy a statisztikát. Még tél van és így a Gellérthegy sécsányainak padjai sem tanulásra, sem

üdülésre, szóval még semmire sem alkalmasak. Sokunk számára tehát a könyvtár nyugalma nyújtja az egyetlen lehetőségét a tanulásra.

Kérjük hát ifjabb és idősebb diáktársainkat, vegyék ezt tekintetbe és viselkedjenek rendesen. Ez szükséges a könyvtárban való békés együttéléshez.

Egy levelező-hallgató — akinek három gyermeke könyvtári meg a tanultat, s ennek ellenére, 42 éves korára diplomát szeretne — még háromévi csendet kér.

KÖNYVTÁR-ROVAT INDUL A LAPBAN

Majdnem mindnyájan a könyvtárban tanulunk, ezért fordultunk ezzel a kérdéssel Varga Lászlóhoz, könyvtárunk dolgozójához.

— Minden tőlünk telhető segítséget megadunk a hallgatóknak, ezért örülünk, hogy a most megjelenő Közgazdászban könyvtárroovat nyithatunk, amelyben felhívjuk hallgatóink figyelmét a könyvtári élet fontosabb eseményeire, a beérkezett érdekesebb könyvekre. A lap lehetőséget nyújt arra is, hogy a hallgatók a nyilvánosság előtt mondják el véleményüket és kívánságaikat a könyvtár munkájáról.

— Szeretnénk megismertetni hallgatóinkat az irodalomkutató tudományos módszereivel, az anyaggyűjtéssel, a katalógusok használatával. A jövőben szeretnénk alaposabban megismertetni gazdag folyóiratállományunkat. Az Országos Széchenyi Könyvtárról rendszeresen kapjuk a magyar ipari lapokat, melyek jelentősen segítik az ipar és az üzemi gazdaságtan tanulmányozását. Külkeres és földrajzos hallgatóink kitűnően felhasználhatják a könyvtárunkban található jelentős nemzetközi statisztikai anyagot is — fejezte be rövid tájékoztatóját Varga elvtárs.

Pállinkás László et. a Nép-gazdaság Tervezése Tanszék tanársa, aki ENSZ-össztőljával egy évig Genfben tartózkodott, hazakerkezett. Élményeiről lapunk hasábjain be fog számolni olvasóinknak.

OLVASÓK REGÉNYE

Teret az Olvasónak! Miért írjon mindig a Szerkesztőség, törje fejt más is. Játsumunk közösen társasjátékot, írjunk folytatásos regényt, amelyet esetéről a ki-külső saját izlés, temperamentuma szerint bonyolít tovább. Tehát, indul az „Olvasók Regénye”.

1. rész.

Már fél órája hallgattak. Az egész szerkesztőség. Cigaretta gyújtottak, mely szipantásokkal szívták, elnyomták a szürke csikkeket a bádog hamutartóban, s újra rágyújtottak.

— No, mondta a főszerkesztő.

A többiek egy pillanatra felfigyeltek, szereték volna e szövegekben fellelni, megérteni a kijelentés tompa hangulóját, amely szünetet vezetett be, hatáskeltőt, s amely szünetet a mondanivaló, igen, a nagy ötlet megkíván, s majd pattognak a gyórs, élénkítő szavak. Csak a másodperc tört részéig tartott ez. A főszerkesztő utána kapott, s magasra, csodálkozóra emelte az „ó”-t, s mint hívó, ki váratlan mozdulattal meglepi ellenfelét, társainak szegezte a kérdést. Igen, ez kérdés volt, éles, várakozó, a mögötte érződött felkiáltójel szinte megszürt a szobában levőket.

— Egyáltalán, ha nem tudunk semmit sem kitalálni, miért ülünk itt, s szívjuk a nikotin-dús levegőt? — kapta föl fejét idegesen Haraszt Jancsi, aki nem lévén dohányos, ilyenkor különben is alig várta az ülések végét és a másik szoba friss levegőjét.

— Sőt, mi több — kezdte volna kedvenc szavajárásá-

val Rudas Gyunka, de Kardos Sanyi közbevetett, s közben egy kézmozdulattal, mintha visszalökte volna Gyurka szavait.

— Szerintem az Olvasók regénye jó ötlet — kezdte, de bele is pirult, lévén saját szerzeményéről szó — jó, jó — intette le a rögtön élre kész gyönyödlőket — most nem erről van szó, hanem arról, hogy ez mindenkit érdekelné fog, s hogy a kezdete után már nem sok gondunk lesz vele, az olvasók leveleiből annyi ihletet méríthetünk, amennyit akarunk.

— De addig a hónap óhajtott percig is, esetleg lennél szíves valami konkrét ihletet szolgáltatni — mondta Jancsi.

— Hát, idefigyeljenek — mondta Sanyi — a következőképpen kezdődhetne...

S másfél hét múlva megjelent az egyetemi újság hasábjain az Olvasók regényének első része.

„Ember ugrott a vízbe. A Margit-híd ugrásra csabítóan alacsony korlátja a korai órák ellenére benépesedett, vízbe bámuló fejekkel, s a csendet hangos szörnyülködés, kiáltás váltotta fel. Hamar kiharattak az öngyilkosok. Nem tudni, miért, de közel a parthoz vetette magát a mélybe, s a riasztott motorcsónak szinte pilanatok alatt odaért. Tömeg, rendőr, szírengész mentőkocsik, izgatott viták; s pár perc múlva már a fehér autó tovarobogott, átfagyott, félálult, de egyébként élő terhével.

Másnap reggel az egész tanulócsoport tudta. A kollé-

FRIEDRICH DÜRENMATT:

A milliomosnó látogatása

Bécs, Varsó, New York, Párizs... Mindenütt nagy siker, s a svájci író darabja egyre hódít. Az Európa kiadó megjelentette magyar nyelven, s úgy hiszem, sor kerül majd e tragikus komédia budapesti színházadára is. Mi az, ami érték e darabban, ami megmárad az olvasóban, nézőben, s elgondolkotat, túl a formai modernségen, a cselekmény bravúros bonyolításán?

A téma rendkívül időszerű, szimbolikus. Claire Zachanassian, egy milliárdosnő, negyven év múltán ellátogat szülővárosába. Mint gyereklány került el a városból, miután Alfréd III (aki jelenleg a város egyik legtekintélyesebb polgára) elcsábította, s törvénytelen gyereke született. Bordélyház... öreg milliárdos felesége lesz... az ráhagyja

vagyonát... s a kiülődött Claire milliárdok uraként érkezik meg. A város (az író nem mondja ki, hogy Németországban van, mint ahogy szemérmesen hallgat Claire milliárdjának dollári múltáról is, sőt tiltakozik az ily gondolatok ellen, bár mindezt nyilvánvaló), szóval, a város lakói a háború óta nagy nyomorban tengődnek, s most Claire milliárdját várják a jobb-életet. A nő egész milliárdot ígér a városnak, ha... nos, ha valaki megöli Alfréd III-t, a hajdani csábító. Megdöbbenés, felháborodott tiltakozás, jog, becsület, igazság hangoztatása, s a polgárok visszautasítják az ajánlatot. Claire ráér. Vár, s közben megszáll a fogadóban: ajánlatát fenn-tartja.

S aztán a bőség küszöbén a beigért jótét árnyékában megváltozik a polgárok véleménye. Hitelben vásárolnak, élnek. Van, illetve lesz miből, ha... ha valaki elteszi láb alól Illt. Az író nagyszerűen ábrázolja, mint alkuszna meg a polgárok, a jótét konca mint változtatja meg a jogról és becsületről alkotott fogalmakat, a felháborító ajánlat mint válik csekélységgé, sőt egyenesen szükségszerű igazságszolgáltatássá.

A vég nem lehet kétséges. Legalábbis azok számára nem, kik jól tudják, mi történt és történiik Nyugat-Németországban, a nagy „csoda” árnyékában. Dürenmatt darabja nagyszerű elemzést adja ennek, ha persze, polgári álláspontból is. Kitűnően felépített darab ez, s élesen, gúnyosan leleplezi a kapitalizmus világot, a pénzért adható, vehető igazságok, becsületek világát. S mindez kommunistasággal nem is gúnyosítható író tollából.

„A milliomosnó látogatása” a modern polgári irodalom jelentős pozitív alkotása, méltán érdemli meg a magyar olvasóközönség figyelmét.

(— ajnos —)

Március 24-én, kedden 10 órakor a III. előadóban a Nemzetközi Tanszék előadásai keretében Dobresberger prof. a gráci egyetem tanára előadást tart „Ausztia gazdasági problémái és a kelet-nyugati kereskedelem jelentősége Ausztia szempontjából” címmel.

Egy kissé elfogódottan, feladatam nagyságának hirtelen felismert súlyától terhelten léptem át az elmúlt napokban egyik középiskolánk küszöbét. Napjaim ezernyi fontos feladata között ezt a látogatást is gondosan feljegyeztem naptárámban, nem piros betűkkel, nem aláhúzottan, csak úgy egyszerűen, mint a többi. Talán úgy telték ezek mások is, oktatók és kisziták; egyaránt, mindazok, akik vállalták, hogy a pályaválasztás előtt álló fiatalok lassan érlelődő helyes elhatározását megfontolt szavakkal, tapasztalatukkal meggyorsítani segítik.

Halk kopogásomra megnyílt az ajtó, de felszakadt kétségeim zsilipje is. Meg tudom-e értetni a kíváncsian rámtelkintő fiatalokkal, hogy nekik tanulniuk kell? Alkalmas vagyok-e arra, hogy küldetésemnek eleget tegyek? Beszéltem. Talán a szavak nem eléggé csiszoltan fordultak ki belőlem, talán úgy kapcsolódtak ügyetlen mondatokká, hogy elvesztett köztűnik az egész et alkotó lényeg valamely fontos eleme, de beszéltem hittel és lelkesen és fürkésző szemmel próbáltam felmérni az eredményt. Azután beszélgettünk. Negyven diák közül nyolcan gondolnak komolyan a továbbtanulásra, három munkásszármazású és öt értelmiségi. Az előbbieket közül az egyik még „erősen gondolkozik”, az utóbbiak elhatározása szilárdan látszik.

Bocsánat mindenki mástól, de én most is erre a háromra gondolok, s horizontom kiszélesítve arra a többi munkásgyerekre is, akik hallgatók, szavunkat, hínni akarom, hogy értették is, s akiben a továbbtanuláshoz való lemondást biztató, reménytelítő tétovázással tudtam és tudtuk érlelni. Itt most csak a felelősségről akarok beszélni.

Abban talán egyetértünk, hogy nálunk munkás-paraszt hatalom van. De hát akkor miért csökken évről-évre a munkás-paraszt származású tanulók aránya úgy a középiskolákban, mint az egyetemeken? Nem akarjuk erősen, hogy minél több munkás- és paraszthallgató legyen az egyetemeken? Nem ez az igazság! Az állam és a gazdasági élet minden felelős pozíciójának betöltésére magasan képzett, a munkás-paraszt hatalomhoz hű egyénekre van szükségünk. Kire számítunk, ha nem Rátok munkás- és parasztszármazású diákok? A tulajdonviszonyokat megváltoztattuk, de a Tudást nem lehet szét-darabolni és újraelosztani! A tudás, a műveltség, a magaskvalitásszerű szellemi képzettség elnyeréséért nap mint nap meg kell küzdenünk önmagunkkal, tünyságunkkal, kényelemszeretetünkkel — és nem szabad elfáradnunk. Vállalnunk kell a nehézségeket is, mert akkor győztünk teljesen, ha mi leszünk a mérnök, a jogász, a közgazdász, a tanár, az államférfi és — sorolhatnám még tovább is.

Erezniük kell a felelősséget osztályunk iránt. Tudom, elmondhatnám ezt a már egyetemen tanuló munkás-, parasztszármazású hallgatóinknak is, de talán még erre is sor kerül. Most az a fontos, hogy minél több munkás-paraszt fiatal jöjjön az egyetemekre és így hozzánk is. Tudjunk lemondani a korai keresetről, családunk is hozza meg a maga áldozatát, államunk is támogat. Közös ügyről van szó. Nem lehet közömbös számunkra, kikből tevődik össze a jövő értelmisége.

Szaporíthatnám még tovább is a szavak láncolatát, de érzem a leirt betű erejének gyengeségét, ha a feladat nagyságához mértem. Ennek megértéséhez és megértéséhez nem elegendő a szó, szív és (nem szégyenlem leírni) öntudat is kell hozzá. Proletáröntudat.

Hiszem, és tudom, hogy mindez nem hiányzik ifjúságunk legjobbjaitól. Ezt éreztem a látogatás után is. Legyen hitünk, bátorságunk és erőnk, hogy lesöpörjük a pillanatnyilag könnyebbnek tűnő megoldás csalfa hímportát ifjúságunk szeméről és akkor összül az egyetemek küszöbét az eddiginél több munkás- és parasztszármazású hallgató lépi majd át.

Dr. Hágelmayer István
KISZ VB tanulmányi felelős.

lami rózsás. Néhány napja már nem ebédelték együtt.

— Törödni kellett volna velük.

— De milyen jogon? Milyen alapon? Tudunk mi valamit? Beleszólhathatunk mások magánügyeibe?

— Magánügy? — Magánügy az, ha valaki közülünk öngyilkos lesz?

— Nem vagyunk felelősek mi is mindnyájan?

— Hol lehet Balogh? — Nézzük meg.

— Én megyek, ismerem a szüleit.

— De ne ronts neki ajtósnak.

Csengettek. 9 óra volt. A szemináriumvezető kiment. Ők némán ültek tovább. Egy gúfá sem sercent.

Halkan nyílt az ajtó. Valaki bejött, nem nézett semerre, némán elfoglalta a helyét. Nem köszönt senkinek. Szemei karikásak. Az éjjel valószínűleg nem aludt.

— Balogh — suttogott valaki. — Hát mégis bejött.

— Már tudja — szólt a másik éppoly halkan.

Egy darabig ismét csend volt. Torokköszörülés. Jancsi végre megszólalt:

— Mi volt az előző óram?

Egy lány, már éppen a füzettel akarta mutatni, mikor Dudás, a csoport máskor leg-hallgatagabb embere élesen felszissant.

— Nem ez a fontos most! Arról beszéljünk, ami az éjjeli történet.

— Mi közöm hozzá? — ugrott fel Jancsi. — És mi közötök van hozzá nektek?

— Csillapulj. Hogyne lenne közünk hozzá.

Eddig barátunk voltál. — Sokat segít most a ti barátságotok!

— Ha meghalt volna... — kezdte újra Dudás.

— Én lennék a gyilkosa? — azt mondod? Nem? Hát vegyétek tudomásul, Marival három napja nem beszéltem, nem is láttam. Nem lehetek érte felelős, hiába vádoltok most mindnyájan.

Elkeseredetten legyintett, morgott még valamit és elrohant.

Az összefüggés most már érthető — szólt egyikük.

— Összeeszték? Észrevették ti, hogy nincs minden rendben köztük?

— Gondoljátok csak vissza, egy héttel ezelőtt, azon a bálon már nem tetszett nekem valami.

— Én is láttam. Feltűnt, hogy egész este nem voltak együtt. Jancsi elég részeg volt, sokára józanodott ki, akkor felkérte Marit. Nem tudom mit akarhatott. Talán békiülni? A tánc különös volt. Mari lába, mintha minden harmadik lépésnél gyökeret vert volna, mintha érzékszerek szakitotta volna ki Jancsi, s terelte volna az általa akart irányba. Lásztott rajtuk, hogy valami nincs rendben. Azután egy tangó következett. Marit elvitte valaki, Jancsi utánuk nézett, vette a kabátját és ment. Minket észre sem vett. Vasárnap nem láttam őket, és hét-főn olyanok voltak, mint mindig. Talán kevesebbet együtt, talán szomorúbbak, mint máskor, de ki figyeli ezt?

— Nekünk törödni kellett volna ezzel — szólt most Lajos. — És most sem hagyhatjuk el őket. Nekünk kell rendbehozni ezt az ügyet.

(Folyt. köv.)
A „Közgazdász”-t hamar szétkapkodták. Nagy szeszár-

Mind a hárman lányok és kitűnő rendűek. Hogyan lett kitűnő rendű ez a három lány? Mi az a csodaszor, amelynek hatására a jelesek tömegével kerülnek az indexbe? Erre szeretnénk feleletet kapni az iparos Zagyai Marianntól, a külkeres Péterffy Katitól és a pénzügyes Szántó Évától.

Mariann minden szemináriumra felkészült. A zárthelyi dolgozatok előtt átnézte az addig végzett anyagot. Ebből a tárgyból aztán vizsgaidőszakban sokkal kevesebb munkával ért el jó eredményt. Másik titka az, hogy sokat tanult közösen. Hogy kivel?...

Szántó Éva kimondottan módszeresen készül a vizsgákra.

A vizsgákra való jelentkezés bonyolult műveletének befejezése után kiszámítottam, hogy naponta mennyit kell átvennem, ha azt akarom, hogy valamennyi szükséges

könyvön, nyomtatott és magamkésztette jegyzeten kétszer átrájam magam. Miután a beosztás megtörtént, elkezdtem a tanulást. Minden reggel fél 7-kor fülembé harsogott az ébresztőóra kellemesnek legjobb akarattal sem mondható berregése. Bizony nem egyszer sokért nem áttam volna, ha másik oldalra fordulva, tovább alhatok. De nem szabad! nem lehet! Így azután kellett ébredés után kb. fél órára ebédszünetet leszámítva, tanulom 6-ig, 7-ig, legkésőbb 8-ig. Ennél tovább soha. Első olvasásra napi 60—90, másodikra 100—120 oldalas tempóval haladtam. Mindig csak az aznapra kijelölt anyagot végeztem el, de azt minden körülmények között. Este mindig szerét ejtettem egy kis kikapcsolásnak, mozi, színjátszópróba vagy fellépés formájában.

— Diákiskolás szerint, én sem vagyok híve a korai fel-

kelésnek és a késői lefekvésnek — veszi át a szót Kati. Ígyeksem a napot kihasználani. Naponta kb. 6—7 órát tanulok, kivéve a vizsga előtti napot, amikor 10-et. Természetesen kisebb-nagyobb megszakításokkal. Általában egyfolytában többször elolvasom az anyagot és a vizsga előtti délutánon meg egyszer átvészem. A tanuláshál rendszerint ígyeksem kikapcsolódnai a külvilágból.

Erdeklődünk a lányoktól a legkedvesebb tárgyak iránt is.

— Az én legkedvesebb tárgyam az elmélet-történet. Nagyon szerettem a filozófiát és politikai gazdaságtant és a statisztikát is — mondja Mariann.

— Mielőtt egyetemünk hallgatója lettem, kizárólag az irodalom és a szinpad felé irányult érdeklődésem — válaszol Éva. — De állíthatom, ahogyan telnek az évek, egyre közelebb kerülnek hozzám a gazdasági élettel és a pénzügyekkel foglalkozó tudományok. Egyelőre még nem tudnám megmondani azt, hogy melyik a legkedvesebb tárgyam, de annyit már mondhatok, hogy a jövőben is szívesen foglalkozom közgazdaságtudománnyal, akár a gyakorlati életben, akár pedig tudományos szinten.

— Nekem nincs legkedvesebb tárgyam. Vizsga előtt mindtől félek, a jeles vizsga után viszont minden tárgyat szép — vélekedik Kati.

Melyik tárgy okozta a legtöbb nehézséget, kezdtük végül?

Mariannak a könyvtel. Általános gimnáziumban végzett, így természetesen nehezebb volt. Viszont sokkal többet foglalkozott vele mint a többi tárggyal. A felkészülés alapja pedig a példák megoldása volt. Ez a tanácsom mindenki számára. Ezután a szóbeli felkészülés már sokkal könnyebb.

Ugyanílyan okból eredően volt a legnehezebb a könyvtel Évának is, míg Péterffy Kati a legkönnyebbet az elmélet-történetet gyúrta. Ez azért volt így, mert a politikai gazdaságtan alapfogalmaival nem volt tisztában, a szigorlatra való rohamtanulás eredményeként.

A jövőre nézve abban mind a hárman megegyeznek, hogy a kitűnőrendűséget megtartják. Ezt Kati így foglalja össze:

— Ilyenkor, fél év elején az ember tele van jószándékkal. Elhatározza, hogy év közben is tanul, jegyzetel minden előadáson, stb. Hogy ebből mennyit vált valóra, az év végéig, az persze más kérdés. Minden esetre elképzeléseim nekem is vannak.

Hát kérem, tessék, itt a három recept. Adandó alkalommal használjuk fel őket. Lehet, hogy van más, jobb módszer is, de nem árt, ha — jobb híján — ezeket is megiszveljük.

Fodor László

HÁROM HARMADÉVES

A Nemzetközi Diákszövetség végrehajtó bizottsága lodzi ülésén részt vett Greczula Klára, egyetemünk IV. éves hallgatója. A képen a Franciaországban Tanuló Afrikai Egyetemisták Szervezetének küldöttével látható.

Miért vérzett el pol. gazd.-ból a II. évfolyam?

A politikai gazdaságtan vizsgákon a II. éves hallgatók 27,5%-a megbukott. Ha azokat a hallgatókat is számításba vesszük, akik különböző okokból nem jelentek meg a vizsgákon, még nagyobb százalékot kapunk.

A tanszék számolt azzal, hogy a vizsgaeredmények rossz lesznek. Ismertük a hallgatók felkészültségét, tudtuk, hogy a harmadik félévi politikai gazdaságtan tananyagot nagyon nehéz elsajátítani, talán a legnehezebb az egész politikai gazdaságtan tananyagot tekintve is, s végül — emeltük a vizsgakövetelményeket. Akik most a politikai gazdaságtan vizsgákon elégséget kaptak, azok általában tudtak is. A tudásnak természetesen különböző fokozatai vannak, ezért adunk a tudásfokozatnak megfelelően különböző érdemjegyeket. De még az elégséget is csak azok kaphatták meg, akik a politikai gazdaságtan fontos elméleti tételeit (már amennyire ezt a vizsgákon meg lehet állapítani) kielégítő biztonsággal elsajátították, s a legfontosabb adatokat megtanulták.

Sokan meglepődtek, hogy annak ellenére, hogy több kérdésre jól válaszoltak, mégis megbuktak. Néhányan efelettel meglepetésüknek különböző formákban kifejezést is adtak. Ezek a hallgatók nem értették, hogy a hézagos tudás — nem-tudást jelent. Hiába tudja valaki az egyik tételt jól, ha a másikra egyáltalán nem tud felelni, vagy a másikkal kapcsolatban nagyfokú tájékozatlanságot áru el. Ebben az esetben nem átlagolunk, hanem a vizsga megismétlésére utasítjuk a hallgatókat. A politikai gazdaságtan különböző tételei szoros kapcsolatban vannak egymással, s ezért egészen biztos, hogy az illető hallgató közgazdaságtani tudása nagyon labilis alapokon nyugszik. Ez a magyarázata annak, hogy ebben az esetben nem vagyunk hajlandók kiegészítő kérdéseket feltenni. Nagyon

Könyv-részletakció

Allandó könyvelárusítóhely nyílik a közel jövőben az egyetemen az I. előadók mellett. A kis könyvvezet naponta két óra hosszat áll az oktatók és hallgatók rendelkezésére. A gazdag választék mellett előjegyzés után is beszerezik a kívánt könyvet. A hallgatók érkeiket szolgálják azzal, hogy a harminc forintnál magasabb vásárlásra részletfizetést biztosítsanak.

Dobozy Imre látogatása az egyetemen

Dobozy Imre Kossuth-díjas író tartott előadást egyetemünkön az Ipar Kar KISZ-bizottsága kérésére a termelőszövetkezeti mozgalmról. Előadását mélyen átszötte az elmélet, a közvetlen tapasztalat. Színessé varázsolta a méltan elismert írói rutin. Az előadást előre kidolgozott kérdések követték. A kérdések nem sokban tértek el az első mezőgazdasági anketon szerepeltektől, de ezeket más szemszögből, közvetlen tapasztalatok alapján magyarázta az előadó. Olyan kérdések merültek fel, mint a tsz-mozgalom gyorsütemű fejlődésének mozgatórugói, a falu hangulata, munkakérdés, a kulákkérdés, a termelés alakulása, az újonnan kialakult tsz-ekben, valamint az egyéni gazdaságokban.

Íróról lévén szó, nem maradt érintetlen az irodalomterület sem. Itt inkább a népi írókról szólt, Szabó Pálról, Tamási Áronról. Veres Péternél a Kert-Magyarországról szóló koncepció nagy érdeklődésre tartott számot.

Végezetül a hallgatók Dobozy Imre jelenlegi írói munkásságáról érdeklődtek. Elmondotta, hogy a Tsznap című film második részének forgatókönyvét dolgozik. Arra a kérdésre, hogy íre regényt a mezőgazdaság mostani átalakulásáról, azt válaszolta, hogy sajnos, erre most nincs lehetősége, mert ott akar lenni a közvetlen küzdelemben, az új születésnek bölcsőjénél.

(Iőrinez)

Az „Egyetem legjobb teremfoci-csapata” címért...

„Hajrá, harmadik!... „Hajrá, belker!... „Lőjj Oszi!”... és ehhez hasonló teli torokból jövő szavak remegtetik meg a levegőt, verődnek vissza egyetemünk tornateremfaláról. Szinte a világbajnokság légkörével vetekszik a teremfoci-bajnokság egy-egy mérkőzése — mentők, rendőrök és tűzoltók kivénnyése nélkül is.

nyainkat is. Ezek a teremfoci meccsek szinte pezsdítőként hatnak az egyetemi sporttelepre. A hallgatói csapatokban nem kisebb hírneveket találunk, mint Halasi, László, Harbula labdarúgókat, a tanári csapatokban pedig Sásdi, Kómvics, Orosz és Hagelmayer elvtársakat, mint „örög”, tapasztalt játékosokat. A mérkőzések bírása, a szabályos

játékok „öre”, a mindannyiunk által tisztelt „Sanyi bácsi”, a Testnevelési tanszék vezetője. A jelenleg folyó egyetemi döntőben — amelynek részvevői a kari győztesek és egy oktatói csapat — dől el a „legjobb hallgatói teremfoci-csapata” és az „egyetem legjobb teremfoci-csapata” cím. (konti)

Közgazdaságtud. Egyetem — Kertészeti és Szőlészeti Főiskola

24 csapat 3 fővel (és egy tartalékkal) indította útjára eddig közel 25 mérkőzésen a labdát. A csapatok az egyes évfolyamok és karok képviselőiként öltöztek mezbe, hogy 2x15 percen keresztül mutassák be göllővő képességüket és „sziklaszilárd” védelmüket. A mai napig már az egyetemi döntő is megkezdődött. Eddig, a selejtezőkön és elődöntőkön lelkesedéssel és nagy akarással küzdöttek csapataink a továbbjutásért — sőt már egyesek olyan „túlfűtött” lelkesedéssel és mindenáron való győzni akarással, hogy „véletlenül” labda helyett az ellenfél lábát rugdossák.

Március 18-án került sor csapatunk első szereplésére az egyetemünk és főiskolánk országos labdarúgó-bajnokságában. A szép napsütéses időben a következő összeállításban állt ki egyetemünk a Kismotoros Gépgyár pályán: Csáki — Fábian, Vincze, Spilák — Novák, Gulyás — László, dr. Hagelmayer, Bognár, Angyalosi, Lukács.

Játékosaink közül főleg Vincze, dr. Hagelmayer és László érdemel dicséretet. Csapatunk így bejutott a legjobb nyolc közé. A legközelebbi ellenfél a Miskolci Nehézipari Egyetem—Debreceni Mezőgazdasági Egyetem mérkőzéses győztese lesz.

A mérkőzések — egy-kettőtől eltérően — színvonalasak és érdekesekek. Nem ritkaság, hogy csak hosszabbítás után győzött egyik vagy másik csapat, ami elég kiegyensúlyozott játékra mutat. Meglepetések bőven akadnak, például erre a Kereskedelmi Kar II. évf. A csapata és az Ipari Kar III. évf. B csapata, amelyek egyetemünk két „klasszis” csapatát fosztották meg a továbbjutástól. Ezek a csapatok bebizonyították, hogy lelkesedéssel és jó csapatjátékkal le tudták győzni az emelkedt jobb képességű csapatot is.

Közgazdász-támadásokkal kezdődik a mérkőzés. Változatos játékok után egy jobb oldali támadás során a 20. percben László vitte el a labdát, majd hosszán rugta Bognár felé, aki védtelenül fejelte a hálóba. 1:0 a Közgazdász javára. Továbbra is támadtunk, de a 30. percben egy váratlan lefutásból egyenlített a Kertészeti, 1:1 (A védők elaludtak.) A félidő hátralevő részében főleg mi támadtunk, de eredménytelenül. A II. félidőben több támadás indult mindkét csapattól, de végül is nekünk sikerült gólt elérni dr. Hagelmayer révén.

Újtási javaslat

Nagy az érdeklődés az egyes mérkőzések iránt, nem ritka, hogy 80—100 fő izgulja végig a mérkőzéseket szorongva, féllábon állva, vagy bordásfalon csüngve. A szorongók között találjuk oktatóinkat és lelkes, buzdító lá-

Csapatunk közepes teljesítményt nyújtott. Több gólhelyzetet hagytak ki, de az 5 csatáraink is szerencsére így álltak.

Milyen furcsán is születik egy-egy nagy horderejű ötlet! Igy volt ez most is. Alltunk és beszélgettünk. Az óramutató lassan vándorolt, s előtűnt a szinte kibírhatatlan hosszúságú nagyszünet. Szavanként, félmondatokban beszélgettünk az előző óráról, hol oly hosszan szemléltük a féljól étermet, a csüggedten kihalt padosorokat. Némelyikünk óráját nézte és sóhajtott. Éreztem, hogy ez az a kritikus állapot, mikor ki kell törnie a mindezek fölött érzett keserűségnek. Valóban! Valaki elkezdte, s ekkor robbant az ötlet a nagy dolgok váratlan fordulatával: számozott helyjegyeket kell adni minden előadásra. Miért is ne?! Minden kultúrintézménynél árulnak jegyeket, s pont az egyetemen kell ezt nélkülöznünk? Gondoljuk csak el, micsoda távlatok!

— Van két hátsó sorom a pol. gazd. katalógushoz — sutognak rekedten. No, persze ilyen sikert csak az eredeti, jegyzetplágiummentes előadások remélhetőnek. S látom már a plakátokat: „Ilyen még nem volt! Káprázatos matematika előadás, főszerepben a professzorral! Látnia kell a második felvonás nagy levezetését!” Vagy: „Meggömbölytő sors-tragédia — a statisztika zárt helyi. Egy igaz puskázó megrendítő bukása. Katarzis a Koccintóban!” „Gazd. történeti lélekdráma. Két út előtt. Választás a Nagyvilág és a Népsport között! Boldog szerelem a kakasúlon! Csalódás — majd a szigorlaton!” És így tovább. Egyszóval olyan lenne, mint a színházi élet. A hallgatók hosszan idézgetnének egy-egy darabot; az idősebbek felsőhajtánának: „Hja, amikor még X. Y. lépett fel, azóta sem volt ilyen könyvtel előadó!” A lányok ágyuk felett őriznék a tanárseregdek fényképeit.

Az ember pedig, ha úgy fél 12 tájt a Puskin-mozi előtt összehajló a egy oktatóval, arcán fájdalommal, lemondó mollyal közölné, hogy már nem kapott jegyet a teróra, s így tiszta kényszerűségből nézi meg a Tiszteletű utcalányt.

REJTVÉNYPÁLYÁZAT

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a Közgazdász hasábjain nagy rejtvénypályázatot indítunk! Azok között, akik rendszeresen megfejtik a számokban közölt összes rejtvényeket, 1—2 tíznapos balatoni nyaralásra szóló beutalást, valamint más értékes nyereményeket sorsolunk ki.

Beküldési határidő: március 31. A borítékra nagy betűkkel írjátok rá: REJTVÉNYPÁLYÁZAT!, s a Közgazdász szerkesztőségében (III. 381.) adjátok le! Rejtvényszelvény nélkül a megfejtéseket érvénytelennek tekintjük!

Grid for a crossword puzzle with numbers 1-33.

Vízszintes: 1. A szocialista gazdasági rendszer egyik ismérve. 8. HMT. 9. Jótékonykodás. 10. Személyrag. 11. Szimfonikus zenemű jelzésének rövidítése. 12. Ország asztal (fonetikusan, kettős-betűvel). 13. Ilyen van Velencében. 14. Jót költőnek ezt nem kell keresnie. 16. Fékezük olimpiát bajnokunk névjéle. 17. Erdei állatok gyűjtőnéve vegyesen. 18. A „Légy hű önmagadhoz” c. regény szerzőjének keresztnéve. 19. Ország nemzeti lial névelővel. 20. Szavet autómárka. 21. XVIII. században magyar szabadságharcos vezér névjéle. 23. Csapatgyőzelem. 24. Elnevezését Demokritosnak köszönhetjük. 25. „Rajtunk már nem segít...” (JA). 27. Németbe! 28. Fontos ipari növény. 30. Vég nélküli kapitalista trészt. 33. Az egyik legrejtőbb tudomány.

Függőleges: 1. A Francia Kommunista Párt főtítkára. 2. A tapasztalatra támaszkodó filozófia irányzat. 3. Vallalati forma. 4. Nemzetközi kereskedelmi szervezet. 5. Nem veszek. 6. Német te. 7. Ilyen szerződés is volt Németalföldön, helyesírás hibával. 15. — I. bacsnév. 17. Mondatfajta névelővel. 21. Híres olasz énekes vezetőnévének kezdőbetűje és keresztnéve. 22. Gondolkozik másképpen, 1 o-val. 25. Női név. 26. APT. 28. Felsőfok képzője. 29. NEA. 31. A 12 szék hóse nevének első és utolsó betűje. 32. Szolmizációs hang. Beküldendő sorok: Vízsz.: 1., 30., 31. Függ.: 1., 2., 7., 31. (Hosszú és rövid magánhangzók között nem teszünk különbséget!)

„Csak Ön után...” (Illemkódex)

Nem kívánunk olvasóinkra merev szabályokat húzni, sőt: az igazi embernek semmi emberi nem idegen. Csupán támpontokat szeretnénk adni ahhoz, hogy kell viselkedni a jólnevelt, kulturált embernek. Négy fontos kérdéssel kívánunk beszélni; 1. az illem alappillérei (köszöntés, bemutatás, látogatás, asztalnál, ajándékok stb.). 2. Öltözködés. 3. Hogy viselkedjünk nyilvános helyeken, társadalmi összejöveteleken. 4. Ami az ifjúságnak különösen fontos. Ezután a szükséges bevezető után a lényegre térve, a jómodor néhány általános szabályával foglalkozunk. Az emberek régebben megszokott megkülönböztetése nálunk ismeretlen fogalom; a társaságokban való viselkedés azonban mégis megkívánja, hogy néha bizonyos személyeket előnyben részesítsünk. Általános szabály, hogy előnyben részesülnek a nők a férfiakal, az idősebbek a fiatalokkal, a betegek az egészségesekkel szemben. Ilyenformán természetes

dolog az, hogy a férfi a nőt hangversenyről, étteremből, moziból hazakisérje, s elbúcsúzás után a ház előtt várakozzék, míg a kapu be nem csukódik. Kávéházba, étterembe való belépéskor elől megy a férfi, hogy a társaságban levő nőt ne ériék kíváncsi tekintetek. Villamosról, buszról is a férfi száll le elsőnek, hogy a nőt lesegítse. Ha ketten találkoznak egy ajtó előtt (ami rendkívül gyakori eset), s egyikük sem akar előbb bevagy kilépni, általában előnye van annak, akit másodsor kerétek fel- vagy kilépésre. Illik ugyan ápolniak lenni, de ne társaságban tisztítsuk körmeinket, s a nők se fésülködjenek vagy fessék magukat asztalnál. Megemlítettünk néhány fogyatékosítást, amelyek gyakran előfordulnak. Végezetül annyit, hogy örömmel válaszolunk kérdéseire, esetleg vitát indítunk, de ellenkező véleményt is szívesen meghallgatunk, s ha tévedtünk, helyesbítjük álláspontunkat. — Schöni —

Érdemes megállni és elolvasni ezt a rovatot is. Végre helyet kaptunk mi is, hogy néhány négyzetcentiméternyi helyen csak magunkkal foglalkozhassunk, kedvünkre beszélgethessünk, megvitathassuk a férfiakat egyáltalán nem érdeklő problémáinkat, s éppen ezért mindezt az ó teljes kizárásukkal. Mert a mi rovatunkhoz nekik semmi kö-zük.

A mi különbejáratú jogunk, hogy miről beszéljünk a rovat keretében.

Szó lesz itt a divatról, ami tekintve, hogy közeledik a tavasz mindnyájunk „központi kérdése”. Tevékenységünk nem abban merül ki, hogy káprázatos esti öltözékeket ajánljunk, hanem inkább arról szólnunk, hogy lehet kevés pénzben, nagyon olcsón és mégis izlésesen és elegánsan öltözködni. Megpróbáljuk divatrovatunkat olyan művészi tökéletességre emelni, hogy még az állandó pénzzavarral küzdő diáklányok is — mert akár hiszitek, akár nem, ilyenek is vannak — az a lát-szatot keltsék toalettjeikkel, mintha azok egyenesen Párizsból érkeztek volna.

Nemcsak divatkérdésekkel foglalkozunk, hanem minden-nel, ami esetenként vagy általában bennünket érint, kezdve a szivügyekkel, a pénzbeosztással, valamint az otthon kedvesebb, lakályo-sabbá tételével.

Tavasszal a kabát jelentő legnagyob problémát. A könnyű, puha szövetekből készült egyszínű, vagy kockás kabátok és köpenyek nagyon célszerűek és jól kihatolhatók. Ugy látszik, egyre távolab- tere nyílik a bő kabátoknál az un. macska-hátta, vagy vállaboruló sálgallérral és bő ujjakkal. A köpenyt vastag, puha sző- vetből készült kiskosztüm he- lyettesítheti. Divatosak az un. bolerós szövetrohák, minden ruhán felfedezhető az empire vonal. Az öt nélküli bő szék- ruha, mindnyájunk öröme té- teljesen eltűnt.

Ellentétben az eddigi divat- tal, mely a ruhák felső részé- teleaggatta gombokkal, tűzé- sekkal, raffolásokkal, a felső rész most teljesen sima, gal- lér nélküli. Az idei divatban nem anny- nyira a fazon, mint a szín. A döntő. Divatszín: a piros, a világoskék és a galambszürke a fehér más színekkel kombi- nálva, valamint a zöld, kül- lönböző árnyalatokban kedvel- tek. Kabátot és ruhát mutatón- be, amelyek alkalmazkodnak a tavasi divat sima vonalai- hoz. A kabát háta egész sima vagy macskahátú, tűzéseit a gallér eltakarja. A kiskosz- tümön egyetlen felesleges ránc vagy tűzés sincs, a ka- bát egyenes, derekig érő.

Közgaz Klári

Egy kis matematika — egy kis logika ;

hogy kapjanak, és ha a fel- osztás úgy hozná magával, hogy minden egyes örökös birtoka két részből álljon, a két résznek akkor is legalább egy pontban érintkeznie kell. Hogyan osztották tehát fel az a három részre olyan könnyen- osztható birtokot négy teljes- egybevágó részre?

ADVA VAN EGY ÓRA Kérdés: Három óra után mikor találkozik és mikor merőlegesen egymásra a két mutató?

Közgazdász A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja Megjelenik kéthetenként Szerkesztő: a szerkesztő bizottság Felelős szerkesztő: Bögre Katalin Szerkesztőség: Bp., IX., Dimitrov tér 8. III. 381 Telefon 186—850 (138-as mellék) Kiadja: Hirlapkiadó Vállalat Bp., VIII., Blaha Lujza tér 3. Nyomatott a Szikra Lapnyomdában F. v.: Kulcsár Mihály

1. REJTVÉNYSZELVÉNY

1. REJTVÉNYSZELVÉNY